

LO MARRACO VOL TREBALL DIGNE!

TEXT: NÚRIA PELAY BARGALLÓ
IL·LUSTRACIONS: XAVIER IBORRA

Contes sobre drets humans

EDITA:

Sindicalistes Solidaris
i UGT de Catalunya

Sindicalistes Solidaris

Rambla del Raval 29-35 baixos
08001 Barcelona
Tel: 93 412 13 27
www.sindicalistessolidaris.org
sindicalistes@sindicalistessolidaris.org

UGT Terres de Lleida

Avinguda de Tortosa, 6-8
25005 Lleida
Tel. 973 27 08 01
ugt@lleida.ugt.org

AMB EL SUPORT DE:

La Paeria

TEXT:

Núria Pelay Bargalló

IL·LUSTRACIONS:

Xavier Iborra

ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC:

Servei Lingüístic UGT de Catalunya

DISSENY I MAQUETACIÓ:

Xavier Iborra

IMPRESSIÓ:

Impremta Torrell

DIPÒSIT LEGAL:

B 13370-2024

Barcelona, juny de 2024

LO MARRACO VOL TREBALL DIGNE!

Contes sobre drets humans

TEXT: NÚRIA PELAY BARGALLÓ
IL·LUSTRACIONS: XAVIER IBORRA

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Ramon Moreno Giménez
Núria Solé Domingo

En Miquel és un noi despert i assenyat que viu al centre històric. Quan les tardes són llargues i caloroses, la seva mare el deixa anar tot xino-xano fins a la Casa de Cultura a veure els capgrossos i els gegants.

De tots ells, l'impressionen especialment els majestuosos gegants moros i ràpidament se li'n va el pensament cap a la resta d'elements del seguici: els moros i cristians, els cavallets, l'àliga, els castellers, el ball de bastons, la moixiganga i Lo Marraco.

Com li agrada Lo Marraco!!! I quants dies fa que no el veu. Aviat serà festa major i sortirà pels carrers de la ciutat, però té la necessitat de veure'l abans. Enfila el camí fins a Gardeny, on sap que dorm. En arribar, troba la porta entreoberta. Entra i el veu mig il·luminat per la càlida llum que s'hi escola. Quina alegria!

El Miquel li toca tímidament el morro, dona un parell de tombs al seu voltant i s'hi asseu als peus. No sap ben bé per què, però té necessitat de parlar amb ell.

Li explica que el seu pare treballa moltes hores i no li paguen totes les que fa i que la seva mare neteja algunes cases de la ciutat, però que els diners no els donen per gaire i tenen dificultats per arribar a final de mes. Li ensenya els seus Keds foradats i li diu que fins al mes que ve no n'hi podran comprar uns altres.

Que descansat s'ha quedat el Miquel explicant les seves preocupacions a Lo Marraco! Pensa que vindrà més sovint a veure'l i així poder-se esbravar.

Pot explicar els seus problemes a la Mariona o a l'Abdul, fins i tot al Pau, però sent que amb Lo Marraco pot ser totalment sincer i ni cal que disimuli els problemes pels quals passa la família.

El Miquel torna cap a casa; no vol fer patir la mare, s'ha fet tard i ja fosqueja. Segur que per sopar li ha fet una truita d'albergínia amb unes llesquetes de pa amb tomata i un raig d'oli de cals padrins de Maials.

Lo Marraco s'ha tornat a quedar sol. Li ha agradat la visita del Miquel i que li expliqués les seves coses. Però s'ha quedat preocupat pels problemes de la família i ha passat una mala nit.

Amb la xafogor li ha costat dormir i no parava de donar voltes al que li havia explicat el noi.

Com pot ser que hi hagi gent que treballa moltes hores i no arribi a final de mes? La mare del Miquel, si neteja cases, no cotitzarà i no rebrà cap pensió de jubilació... I si es posa malalta tampoc cobrarà. Que injust que ho troba!

L'endemà, quan ja fosqueja, Lo Marraco sent soroll i veu com entren els seus portadors. Quina alegria! Com els enyorava! Això vol dir que ja s'acosten les festes i que aviat sortiran tots junts per places i carrers.

Els nois i noies se li abracen i tot són crits i rialles. La Paula li comença a treure la pols de l'esquena, l'Eloi li mira una pelada que es va fer a la cua un dia que ballava massa envalentit i que s'haurà de reparar, el Julián s'entreté a netejar els xumets que els nens i nenes de Lleida li han penjat a les dents.

L'Aisha, que és molt observadora, diu als seus companys que troba que Lo Marraco està una mica moix.

—Què et passa, Marraco? —li pregunta el Julián.

—Res, res —diu Lo Marraco.

Pensa que tampoc és qüestió de preocupar-los després de l'esperat retrobament. Tot i això, el cap li treu fum i li retorna una vegada i una altra tot el que li va explicar el Miquel.

Finalment, decideix buidar el pap i compartir el seu neguit amb el grup d'amigues i amics.

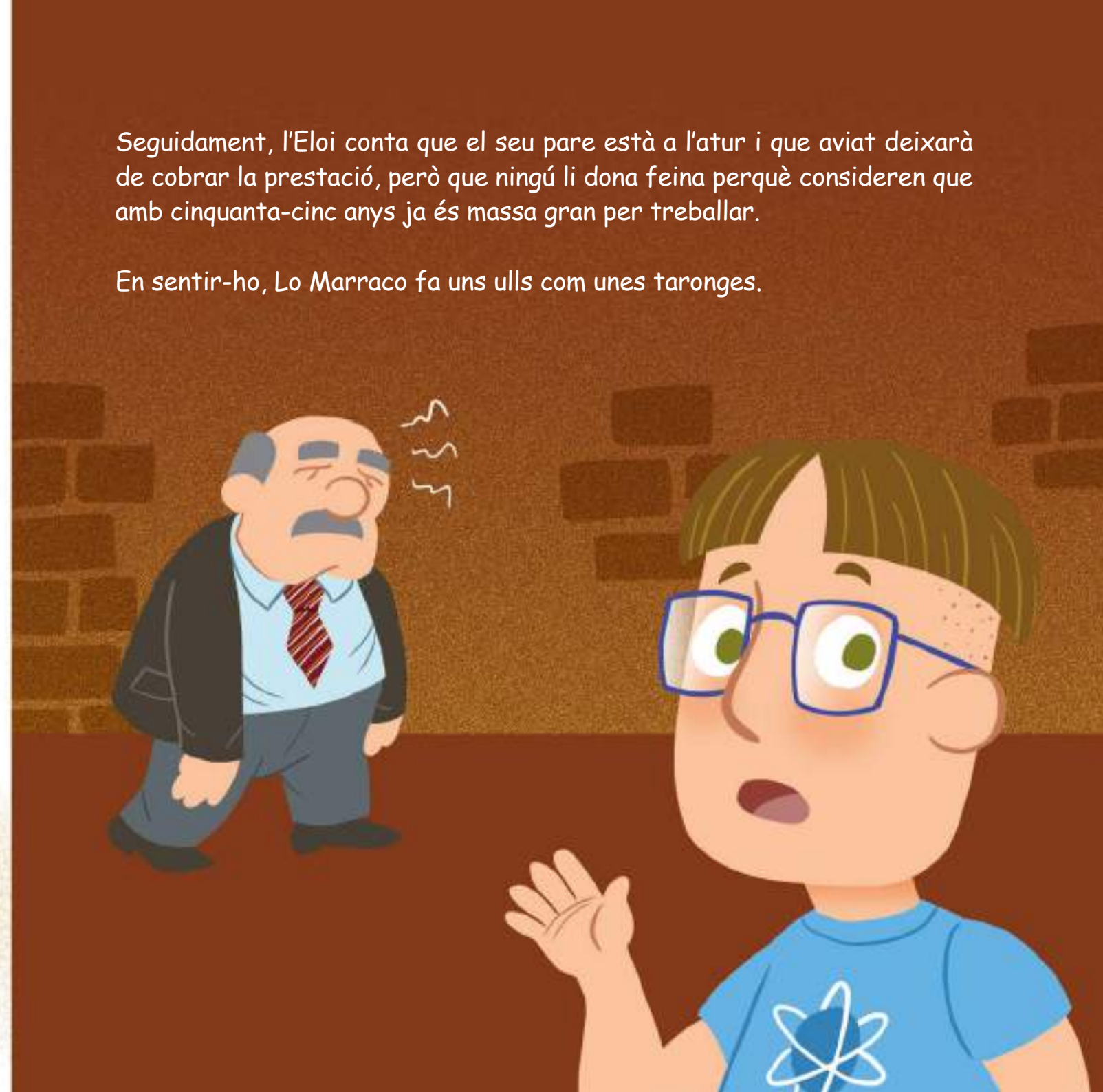
Els nois i noies l'escolten amb atenció asseguts en rotllana al seu voltant. Entenen les seves cabòries.

Després d'escoltar el relat, la Paula li explica que ella, una vegada acabada la carrera, està treballant com qui més en una empresa, però que ho fa com a becària i que no cobra res.

Seguidament, l'Eloi conta que el seu pare està a l'atur i que aviat deixarà de cobrar la prestació, però que ningú li dona feina perquè consideren que amb cinquanta-cinc anys ja és massa gran per treballar.

En sentir-ho, Lo Marraco fa uns ulls com unes taronges.

En un moment donat, és el Julián qui agafa protagonisme. Explica que al petit país dels seus pares, a Llatinoamèrica, hi ha una espècie de fàbriques que es diuen maquiles.

Lo Marraco flipa mandonguilles quan sent que en aquests llocs obliguen les persones que hi treballen a fer cada dia més i més peces amb el mateix temps sota l'amenaça de no cobrar el salari.

El Julián explica que fins i tot moltes treballadores emmalalteixen per les males condicions en què han de treballar.

—Les dones sempre som les que ens enduem la pitjor part!—, exclama la Mireia, que fins llavors havia restat en silenci.

Després d'això, la Mireia diu que hi ha països en què nens i nenes molt petits han de treballar en feines dures durant moltes hores tan sols a canvi d'un plat de sopa, que és tot el que menjaran al llarg del dia.

Amb aquest ambient de preocupació, els portadors van marxant cap a casa seva i deixen Lo Marraco amb els seus pensaments.

—Quin desastre!, hem de fer alguna cosa perquè la gent tingui un treball digne, amb sous justos, amb condicions de treball que no posin en risc la salut i que, si es posen malalts, tinguin accés a medicines i puguin continuar cobrant.

Els joves amics de Lo Marraco tornen a fer cap a Gardeny. Avui és un dia important; tot ha de quedar a punt perquè l'endemà Lo Marraco ha de lluir pels carrers i fer les delícies de petits i grans.

Tot d'una apareix el Miquel i la colla l'acull amb alegria.

—Miquel, t'hi apuntes? Vols ser portador de Lo Marraco?

El Miquel es queda sorprès de l'oferta i pensa que els pares no hi tindran res en contra; sempre han volgut que participi en la vida cultural lleidatana. Ràpidament, s'uneix a la colla que acaben els últims retocs a Lo Marraco i s'acomiaten fins l'endemà.

Els pares del Miquel es van mostrar entusiasmats pel fet que el seu fill s'unís a la colla i la mare li va dir que l'endemà a primera hora li aniria a comprar unes vambes noves:

—No pots acompanyar Lo Marraco amb unes sabatilles foradades, fill... Ja ens en sortirem, no pateixis! —va dir.

Aquella nit tot van ser nervis i a més d'un li va costar aclucar l'ull. Tant Lo Marraco, que estava content per la generositat del grup de nois i noies que l'acompanyen a les sortides, com el Miquel, que estava il·lusionat, van trigar força a adormir-se.

La cita era a quarts de cinc de la tarda per acabar d'enllestir els preparatius i sortir amb tot el seguici pels carrers de la ciutat. Tots van anar arribant i els darrers van ser el Julián i la Paula, que estaven força exaltats.

—Mireu què hem fet! —Van exclamar.

I d'una bossa en van treure tot de samarretes d'un color verd llampant. Tots van fer els ulls com unes taronges i Lo Marraco no parava de moure la cua en senyal d'aprovació.

—Falta una cosa!!! —va dir l'Aisha.

I agafant un munt de cartons que estaven apilats al magatzem va començar a escriure. La resta la van seguir i en poca estona ja tenien un munt de cartells fets.

—Aquest és per a tu, Marraco —va dir el Miquel—, i amb l'ajuda de la resta van penjar-lo al coll de la bèstia.

Ara sí, ja podem espavilar, que encara farem salat. Tota la comitiva es va posar en marxa entre mostres d'entusiasme.

En el moment de la sortida, Lo Marraco, el Miquel i la resta dels portadors van lluir els cartells i les samarretes mentre anaven cridant «VOLEM TREBALL DIGNE!» entre els aplaudiments de la gent que, a poc a poc, s'anava afegint al clam.

La Mariona, l'Abdul i el Pau es van sumar al crit del seu amic tot fent-li una forta abraçada, mentre els pares d'en Miquel somreien mirant amb orgull el seu fill.

LO MARRACO VOL TREBALL DIGNE!

Quan veieu Lo Marraco per les places i carrers,
uniu-vos al seu clam perquè hi hagi treball digne arreu.

EDITA:

 UGT.cat

Unió General de
Treballadores i Treballadors
de Catalunya

AMB EL SUPORT DE:

LA PAERIA

Ajuntament de Lleida